

SUMBA

EN Ø I INDONESIAEN

- om østens mystik, sjældne fugle,
etniske folk og bæredygtig forvaltning af
de naturlige ressourcer.



Dansk Ornitologisk Forening





Bare-throated Whistler, endemisk for Nusa Tenggara regionen, kaldes også Nattergalen fra Flores. Dette er det første billede nogen sinde taget af denne art. Foto: Morten Strange

FORORD

I FORÅRET 2003 UDGAV Dansk Ornitologisk Forening et tema-hæfte om foreningens bidrag til det internationale miljø- og udviklingsarbejde. Hæftet hed: "Dansk Ornitologisk Forening gør en forskel". Dengang var jeg som formand stolt over at kunne konstatere, at DOF virkelig gør en forskel, og at miljø- og udviklingsbistand virker.

I dag er jeg ikke mindre stolt over at kunne præsentere dette tillæg, som vil være det første i en lang række præsentationer af vores internationale projektarbejde.

Da DOF i 80'erne påbegyndte sit internationale arbejde, var det i erkendelse af, at danske fugle er internationale nomader - er trækfugle. Arbejdet blev hurtigt udvidet til at inkludere naturområder, der er globalt truet. Vi kan ikke nøjes med at sikre vore egne fugles danske levesteder. Vi har et globalt ansvar for at sikre nogle af de mest truede områder for den globale biodiversitet i lande, som selv har meget små ressourcer til naturbevarelse.

Sumba er sådan et område, en ø med en helt unik og sjælden artsrigdom. Selvom øen kun er på størrelse med en fjerdedel af Danmark, findes her ni arter af fugle, som kun findes der og ingen andre steder i verden. Det slående er, at stort set alle ni arter er i tilbagegang og de fleste med en bestand på under 10.000 eksemplarer. Derfor har det været en vigtig opgave for DOF at hjælpe vores søsterorganisation BirdLife

Indonesien med at sikre den biologiske artsrigdom på Sumba med projekter, der bygger på bæredygtig udvikling på øen.

Det er DOFs erfaring, at naturbeskyttelse i udviklingslandene skal gå hånd i hånd med udviklingsskabende aktiviteter, sådan at lokalbefolkningen får hjælp til at sikre en bæredygtig udnyttelse af de naturområder, de lever i. Dette arbejde kan der bl.a. læses om i tillægget, og det er også en af forklaringerne på, at vi ikke kun laver egentlig naturbeskyttelse, men også går ind og udfører konkret udviklingsarbejde.

DOF har siden år 2000 gennemført projektarbejde på Sumba sammen med BirdLife Indonesien. Tillægget beskriver de resultater, vi har opnået igennem de første fire år. DOF har netop modtaget knap 4,6 mio. kr. fra DANIDA, Udenrigsministeriet til tre års fortsat arbejde på Sumba. Det betyder, at DOF kan fortsætte den indsats, som er beskrevet her i tillægget. DOF vil også fremover bidrage til det internationale miljø- og udviklingsarbejde - i Indonesien og andre steder, hvor natur og fugleliv er truet.

Christian Hjorth

Christian Hjorth
Formand
Dansk Ornitologisk Forening
DOF-BirdLife Danmark

SUMBA - EN Ø FYLDT MED ØSTENS MAGI

SUMBA ER KULTURELT en af de mest spændende øer i det østlige Indonesien. Øens befolkning har sine helt egne ritualer, der er kæmpe utilhuggede sten brugt som gravsteder, usædvanlige huse med høje spidse tage og et meget smukt vævet stof under navnet ikat. Ligesom resten af Indonesien er Sumba ved at blive moderniseret. Øen befinder sig på et stadie mellem den oprindelige kultur og den nye moderne tidsalder. De traditionelle ceremonier ved bryllupper og begravelser vedbliver at være her, selvom de nu er underlagt love og begrænsninger, for eksempel når det gælder ofringer af dyr.

Sumba er beliggende i øgruppen Lesser Sunda i provinsen Nusa Tenggara. Øen er 210 km lang fra nordøst til sydøst og 40-70 km bred. Det højeste punkt på øen er Wanggameti på 1.225 meter. Størstedelen af undergrunden er limsten. Det tyder på, at øen kan være hævet koralbund i modsætning til de andre øer i Lesser Sunda, som er vulkanøer. Klimaet er relativt tørt, med en årlig nedbør på 500mm på sydkysten og 2.000 mm i højlandet. Fra april til november er der en lang tør periode med meget lidt nedbør. Mod slutningen af den tørre tid er landskabet afbrændt, og terrænet ligner mere et sted i Australien end det frodige Sydøstasien. Det indre af øen har et savanneagtigt landskab med store græssletter, som her og der er afbrudt af dybe slugter og spredte bakker. Det er primært på den sydlige del af øen, at der findes skovområder.

Stor forskel på øst og vest

Sumba har ca. 350.000 indbyggere, hvoraf de ca. 36.000 bor i de to større byer på øen, Waingapu og Waikabubak. Øen er administrativt delt i to amter: øst og vest Sumba. Befolkningen på øst Sumba er en relativ homogen gruppen, et kongedømme/en stamme, der taler et enkelt lokalt sprog. Modsat den østlige del af øen er vest Sumba meget divers, og her er syv forskellige kongedømmer/stammer, der taler hvert



Ånderne bor i taget, menneskene på den mellemste etage, og dyrene bor under gulvet. Derfor ses et hus for Sumbaneserne, som et mødested mellem mennesket, de jordiske goder og ånderne. Foto: BirdLife Indonesien.



Ikat vævning. Figureerne på stoffet symboliserer forskellige religiøse emner: papegøje - ærlighed, slange - dobbeltmoral, hest - stolthed og styrke, hjort - arrogance.

Foto: BirdLife Indonesien.

deres lokale sprog. Selvom befolkningen på både øst og vest Sumba er afhængig af eksport af vandbøfler, heste og køer (i alt 10-13.000 dyr om året), så er det den tørre østlige del af øen, der eksporterer flest.

Østsumba er også hovedområdet for bomuldstøj vævet i et specielt mønster - kaldet ikat vævning. Det var oprindeligt produceret til dagligdagstøj, men i dag produceres i højere grad tæpper til turister og eksport.

Traditionelt var det kun kvinder af høj status, der producerede ikat stoffer. De brugte kun naturlige farver fra urter, jord eller lignende, som de selv indsamlede. På Vestsumba, som er meget grønnere end øst, dyrkes kaffe, kokosnødder, grøntsager og frugt. Vestsumba er selvforsynende med ris og eksporterer i gode år en del til Østsumba. Øen er dog ikke et overflødighedshorn af mad. Hungersnød og fejlernæring er almindeligt, og øen har en relativ høj børnedødelighed.

Man ved meget lidt om kulturen på Sumba før kolonitiden. Men i den periode var det handel med sandeltræ, heste og slaver, der var det mest betydningsfulde. Det portugisiske navn for øen Sumba var oprindeligt "Palau Cendana" eller Sandeltræøen. Navnet skyldes, at Sandeltræ op til slutningen af 1900-tallet var den primære eksportvare fra øen. I dag er Sandeltræ sjældent på øen, og nu bliver der altså primært eksporteret kvæg, bøfler eller heste, som bliver sejlet væk fra øen. Derudover foregår der eksport af den truede Lille Gultoppet Kakadue til burfugleholdere.

Konger, slaver og flerkoneri

På Sumba finder man i dag otte kongedømmer eller stammer, som taler hvert deres sprog og lever i et begrænset område på øen. Inden for kongedømmerne har der traditionelt været tre samfundslag eller kaster, hvoraf den lavest rangerende nærmest kan defineres som slaver, eller tjenere hvis man er Sumbaneser. Sumbaneserne mener ikke selv, at de har/har haft slaver, men udefra er det lidt svært at fortolke anderledes. De tre kaster er: Maramba = konger/adelige, Kabihu = mellemlassen og Ata = tjenere (folk der i generationer har tjent en herre og givet sit liv til denne herre

og hans familie). Man kan godt gifte sig mellem kasterne, men børnene vil altid tilhøre den laveste kaste af forældrenes. Man bliver i samme kaste hele livet.

Det vurderes dog, at det i dag kun er i meget få områder, at man stadig lever fuldt og helt efter kastesystemet. Det er ved lov blevet forbudt at have tjenere, der hengiver deres liv fuldt ud til deres herrer. Det vurderes, at slaveriet er opstået på øen i forbindelse med, at der har været kampe mellem kongedømmerne omkring græsningsarealerne til heste og køer. I forbindelse med disse kampe har man taget krigsfanger, som enten er blevet solgt til købmænd fra nabooerne, eller er blevet tvunget til at arbejde hos sejrherren.



Vand er en mangelvare på øen, og de lokale kvinder bruger megen tid på at indsamle vand. Foto: BirdLife Indonesien.

Flerkoneri er udbredt blandt de kongelige, adelige og landsbyoverhoveder. En af de ansatte på DOF's projekt er en kongesøn. Han har fire "mødre" og 15 søskende. Flerkoneri praktiseres stadigvæk, selv om det er forbudt af de indonesiske myndigheder. Men dette er blot et eksempel på forskelle mellem den statslige administration og det traditionelle system.

Åndedyrkelse

Den mest almindelige religion på Sumba er åndedyrkelse, eller den såkaldt Marapu-religion. Det er estimeret, at over halvdelen af befolkningen stadig praktiserer denne religion, hvis formål er at leve i fredfyldt harmoni med forfædrenes ånder. Et af aspekterne ved religionen har indirekte ført til naturødelæggelser. Det er nemlig en tradition at slagte vilde bøfler og heste ved begravelsesceremonier. Mange hundrede dyr kunne blive ofret ved en begravelse for en person af høj status. Alle disse dyr skulle selvfølgelig have store områder at græsse på, og derfor har der været et behov for at rydde skov. I 1988 blev det ved lov forbudt at lave massedrab, og det er nu højst tilladt at ofre fem dyr ved en begravelse.

En anden religiøs praksis er at bygge store gravmæler af utilhuggede sten, hvilket i dag gavner den voksende turistindustri. Gravmælerne og de traditionelle huse med høje tagrygge (forfædrenes ånder bor her i det høje tag) er særligt almindelige på Vestsumba.

Til bryllup

Ved bryllupper på Sumba udveksles der altid gaver i form af husdyr som heste, køer, bøfler, grise eller i form af guld, sølv, klædestoffer, krydderier mv. Bryllupper finder som regel sted indenfor slægten, således at en



Lokale børn, med traditionelt hus i baggrunden. Foto: Anita Pedersen.

mand forventes at gifte sig med en kvinde fra sin mors familie. Både gommen og brudens familier vil bringe gaver, der modsvarer hinandens, så det vurderes ikke, at familierne lider nogen nød under indgåelse af giftermål eller ved at få børn af et særligt køn. Det fortælles bl.a., at når en adelig skulle giftes, så skulle brudens familie give et antal slavekvinder og gommens familie skulle bidrage med det samme antal slavemænd. I forbindelse med bryllupper hos de adelige blev der også indgået ægteskab mellem slaverne, en anderledes form for tvangsægteskaber...

Til begravelse

Manurara landsbyen ligger på Vestsumba

ca.28 km fra hovedbyen Waikabubak. Her kan man opleve begravelsesceremonier for medlemmerne af Kabisu Taupopu stammen. Ceremonien starter med, at den døde krop bades i varmt vand, der har kogt i nogen tid med blade fra appelsintræer.

Dernæst indsnører man ben og hænder på den afdøde. Kroppen formes i en position, så den afdøde sidder og hviler sine kinder mod håndfladerne, lige som når man sidder og dagdrømmer. Den afdøde ikklædes så det fineste traditionelle festtøj og sættes på en bambusstol. Når dette har fundet sted, markeres dødsfaldet med, at man slår på en stor gongong i en bestemt rytme. Landsbyens medlemmer

informeres hermed om dødsfaldet, og de kommer så på besøg i huset for at kondolere, og bringer gaver med til den afdøde i form af stof, kunsthåndværk, grise, høns, hunde, mv. For de nærmeste slægtninge vil der finde en særlig ceremoni sted, hvor den ældste gifte datter bringer en hingst, hvis hoved og hals er dækket af et rødt klæde. Hingsten symboliserer, at ånden fra den afdøde kan ride til himmelen. Denne hingst vil senere blive slagtet og spist til begravelsesgildet. Her vil også de andre dyr, som er blevet bragt som gaver, blive spist. Efter gildet vil gongongen lyde, indtil den afdøde er blevet bragt op til begravelsespladsen.



Lokal ældre mand.
Foto: BirdLife Indonesien.



Det er en tradition blandt befolkningsgrupper at spise betelnød (mundten og tænderne er røde). Der er et narkotisk stof i nødden, der gør, at man føler mæthedsfølelse.
Foto: Alain Compost, BirdLife Indonesien.

FAKTA

Sandeltræ, *Santalum*, album er hjemmehørende i det tropiske Asien, og er traditionelt blevet brugt i røgelse, kosmetik og parfume samt til balsamering i hele Østen. Det blev også brugt til bygning af templer, som et mavestyrkende middel, ellers til rødfarvning af sild. Sandeltræet er næsten udryddet og dyrkes nu i plantager med henblik på olie fremstilling. Sandeltræ har en sød, træ- og moskusagtig orientalsk duft.

MENNESKER OG FUGLE AFHÆNGIGE AF SKOVEN

Siden år 2000 har DOF arbejdet sammen med BirdLife Indonesien om bæredygtig forvaltning af skoven på Sumba. Projektet er finansieret af DANIDA, og der er netop bevilget penge til en fortsættelse af DOF's arbejde på den indonesiske ø.

I LØBET AF DE SIDSTE 70 ÅR er skovdækket på øen Sumba reduceret til kun 10 % af øens areal. Den tilbageværende skov ligger spredt ud i 34 forskellige små fragmenter. Mere end 45 % af den tilbageværende skov er i fragmenter på mindre end 500 ha. Størstedelen af Sumbas biodiversitet findes i skovene. Øen er blevet identificeret som et område for "global bevarelse af biodiversitet" pga. det relativt høje niveau af endemisme. Udover at være vigtig for biodiversitet rummer øens to største skovfragmenter de vigtigste kilder til vandforsyningen på Sumba. De største trusler mod skoven er den vedvarende afbrænding af græsland, som forhindrer genvækst i afskovede områder og langs skovbrynene, svedjebrug, samt overudnyttelse af naturressourcer i skoven. De grundlæggende årsager til problemerne er mangel på oplysning om, hvor vigtigt det er at beskytte skoven for at sikre fremtidige vandforsyning og biodiversitet, samt mangel på viden om bæredygtigt landbrug og skovbrug.

To nationalparker

I 1993 begyndte BirdLife at kortlægge og prioritere de vigtigste skovområder på Sumba. Dette resulterede i en skovforvaltningsplan for øen, som blev udarbejdet sammen med Skovministeriet. Det var på baggrund af denne plan, samt intens lobbyarbejde fra BirdLife, at de centrale myndigheder i 1999 udpegede de to vigtigste skovområder på øen, Maneupeu-Tana Daru og Laiwanggi-Wanggameti, til nationalparker. Et rigtig flot stykke arbejde af BirdLife.



*Sumbasolfugl er endemisk for Sumba, men relativ almindelig på hele øen.
Foto: Roland Seitre.*



*De lokale mangler vand, så brøndgravning har været et af de udviklingsinitiativer, projektet har bidraget til.
Der er i alt blevet bygget 12 brønde.
Foto: Niels Riis.*

I 1999 sendte DOF en ansøgning til Udenrigsministeriet, DANIDA om finansiering af et projekt på Sumba. Projektet går

ud på at hjælpe de indonesiske myndigheder med at udlægge nationalparkerne og sikre en bæredygtig forvaltning af skovene. Vi opnåede finansiering og har siden år 2000 sammen med BirdLife Indonesien udført et integreret udviklings- og naturforvaltningsprojekt på Sumba, kaldet "Bæredygtig forvaltning af skov på Sumba", finansieret af Udenrigsministeriet, DANIDA med 3 mio. kr.

Grænsedragning

Omkring 32.000 mennesker, der er bosiddende i landsbyerne omkring Maneupeu-Tanu Daru Nationalparken, har været involveret i grænsemarkeringen på landjorden. Der blev først udarbejdet et forslag til, hvor nationalparkgrænsen skulle gå. Grænsen blev gennemgået til fods, der har været diskussioner i landsbyerne, og der er lavet registrering af al landbrugsjord, hellige steder, ejendomskrav mv. indenfor grænseområdet. Der er blevet udarbejdet kort, som er rundsendt til de lokale myndigheder og landsbyer. Der er opnået enighed mellem myndigheder og landsbyer omkring 55 km af nationalparkgrænsen. Det svarer til 25 % af hele grænsen rundt om Maneupeu-Tanu Daru Nationalparken. Den fastlagte grænse er officielt blevet mærket med varder. Nogle steder har landsbyer måttet give jord tilbage til nationalparken, og andre steder har landsbyerne fået jord af myndighederne. Det har været en meget vanskelig proces, men megen dialog og inddragelse af de lokale har sikret succes. Det er første gang i Indonesiens



Skovbrugergruppen viser stolt den konfiskerede motorsav frem. Foto. BirdLife Indonesien.

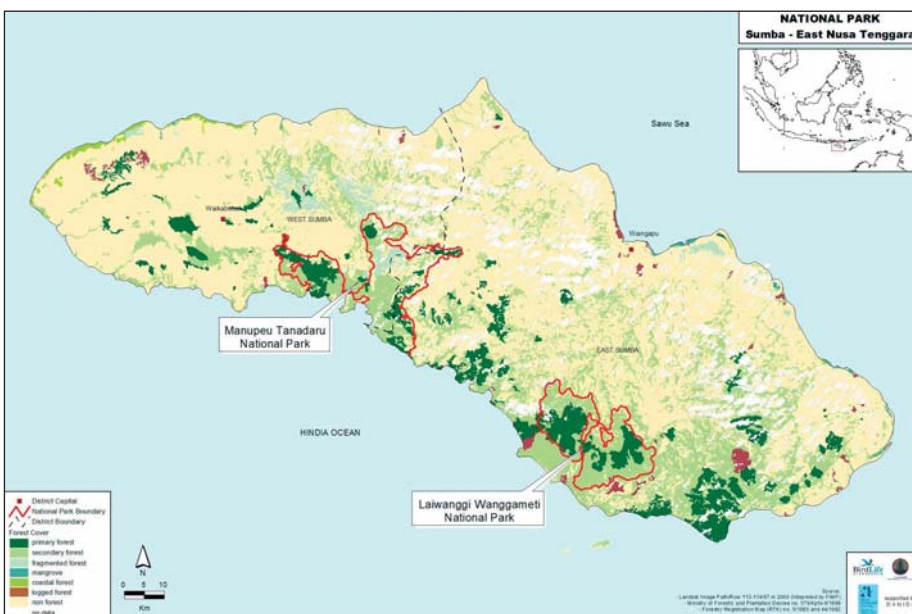
historie, at de lokale har deltaget ligeværdigt i processen omkring etablering af en nationalpark. Håbet er, at dette eksempel fra Sumba kan danne skole for resten af Indonesiens nationalparker.

Etablering af zoner

Der er blevet indsamlet data omkring socioøkonomiske forhold i landsbyerne, der

grænser op til nationalparken. Dette er gjort for at give et billede af behovet for indsamling af naturlige ressourcer i skoven, og den generelle afhængighed af skovens produkter. Borgerne i landsbyerne har selv lavet en prioritering af, hvad der var vigtigst for dem. Der er også blevet indsamlet biologiske data, primært af de sjældne endemiske fugle, og ud fra disse data er der i

samråd med landsbyerne blevet udarbejdet forslag til en zoner, dvs. at i nogle dele af nationalparken er det tilladt at indsamle råvarer, mens der i andre zoner ikke er adgang overhovedet. Der er indgået aftaler om zoner med fire landsbyer. Det er også første gang i Indonesiens historie, at borgere har været direkte involveret i etablering af zoner omkring en nationalpark.



Kortet viser Sumba og dens skovdække samt markeringen af de to nationalparker. Layout: BirdLife Indonesien.

Medarbejdere nu på plads

Efter kraftigt lobbyarbejde fra projektet lykkedes det at få den centrale regering i Jakarta til at udstationere medarbejdere, der skal stå for den overordnede forvaltning af nationalparken. De kom på plads i foråret 2004, knapt 5 år efter at udpegningen af nationalparken var bekendtgjort. Men udpegning og etablering af en nationalparkbestyrelse er forsinket. Det er intentionen, at der skal nedsættes en bestyrelse med repræsentanter fra alle landsbyerne, lokale myndigheder mv., der skal stå for den overordnede drift af nationalparken. BirdLife Indonesien vil hjælpe processen på vej ved at udarbejde retningslinier for bestyrelsesarbejdet, lokal involvering, valgperiode mv. Bestyrelsen skal så tilse, at forvaltningsplanen for nationalparken bliver overholdt. Der har været afholdt borgermøder, hvor landsbybeboerne er blevet informeret om, hvad en nationalpark er, samt



Dyrkning af stiklinger, til frugttræer, brændetræer og bygningsmateriale. Foto: Anita Pedersen.

hvilken indvirkning, den vil få på deres liv. Der har ligeledes været holdt møder på skolerne, hvor skolebørn er blevet informeret om den enestående natur, der findes i skovene. Om hvorfor man etablerer nationalparken og behovet for at sikre deres drikkevand for fremtiden. Dernæst har BirdLife haft regelmæssige indslag i Radio Sumba omkring arbejdet med etablering af nationalparken. Denne oplysningsaktivitet har helt sikkert gavn timer resultatet af projektaktiviteterne.

Skovbrugergrupper

Der er etableret skovbrugergrupper med i alt 795 husstande i 10 landsbyer omkring nationalparkerne. Husstandene har været involveret i skovlandbrug, som i praksis vil sige, at de har lært at dyrke jorden mere bæredygtigt. De har blandt andet lært terrassedyrkning, hvor man dyrker jorden på bjergskræningerne i terrasser, så man forhindrer erosion. Derudover er de blevet undervist i flersidet drift, hvor der plantes flere afgrøder sammen for at mindske skadedyrsangreb. Det fremmer også den biologiske artsrigdom. Udover de 795 husstande, der var direkte involveret, har 350 husstande kopieret de initiativer, som de andre har været med i. Det understreger projektets succes, at så mange mennesker på eget initiativ har forsøgt sig med bæredygtigt

skovlandbrug. Ideen er nemlig, at det skal sprede sig som ringe i vandet. Projektet har lavet en kortlægning af, hvilke træarter som landsbyerne bruger. Der anvendes flere forskellige træarter i de traditionelle huse. Projektet har så hjulpet med at lokalisere frugter fra træerne i skoven og har etableret spiringskasser og stiklinger. Grupperne har så fået undervisning i dette, og det har resulteret i, at der er blevet udplantet adskillige tusinde træer, som



Stenvarde er blevet brugt til at registrere, hvor nationalparkgrænsen går.

er hjemmehørende i skoven, både frugttræer og hurtigt voksende træer til brænde. Grupperne er blevet undervist i, hvad illegale aktiviteter er, samt hvad de har bemyndigelse til i forhold til myndighederne. Der er blevet udviklet et rapporteringssystem, så grupperne informerer myndighederne, når de opdager ulovligheder. Der er ni grupper, der har deltaget i konfiskation af tømmer, motorsave, bulldozere samt ulovlig fangst af Lille Gultoppet Kakadue.

Fortsættelse af aktiviteter

I september 2004 fik DOF tildelt 4,5 mio. kr. yderligere fra Udenrigsministeriet, Danida til at fortsætte arbejdet i tre år mere på Sumba. Det nye projekt skal sikre, at landsbyboerne i alle de 27 landsbyer, der ligger omkring Manupeu-Tanadaru Nationalparken, bliver inddraget i grænse-udmålingen af nationalparken. Planen er, at grænsen skal markeres hele vejen rundt om nationalparken. Samtidig er det vigtigt, at landsbyerne opnår en bæredygtig forvaltning af deres naturlige ressourcer gennem etablering af naturforvaltningsaftaler for de enkelte landsbyer. Det vil på længere sigt forbedre landsbyboernes levevilkår og dermed virke fattigdomsbekæmpende. Dette vil ikke mindst gavne naturen, skoven og de sjældne fugle på Sumba.

BIRDLIFE INDONESIA - EN UNG ORGANISATION I ET UNGT DEMOKRATI

I 1992 BESLUTTEDE BIRDLIFE International at etablere et kontor i Indonesien. I samarbejde med det indonesiske skovministerium blev projektkontoret BirdLife International Indonesia Program etableret. Frem til reformprocessen i slutningen af 90'erne var det ikke tilladt at have medlemsbaserede græsrodsorganisationer i Indonesien. Efter præsident Suhartos fald blev det pludselig tilladt, og BirdLife International Indonesia Programme har derfor i løbet af de seneste år arbejdet sammen med lokale miljøfolk omkring etableringen af en national demokratisk medlemsbaseret organisation. I juli 2002 blev BirdLife Internationals Indonesia Programme derfor lukket, og 15. juli 2002 blev BirdLife Indonesien etableret og har videreført BirdLife Internationals programaktiviteter i landet.

BirdLife Indonesiens vision er at blive den førende nationale demokratiske medlemsbaserede græsrodsorganisation i Indonesien, som arbejder for at sikre en bæredygtig forvaltning af Indonesiens biologiske artsrigdom. I dag har BirdLife Indonesien knap 40 ansatte, dels i sekretariatet i Bogor på hovedøen Java, dels på projektkontorer på øerne Sumba, Tanimbar, Sangihe-Talau og Sumatra. Organisationen har omkring 1.200 personer registreret i deres medlemsdatabase.

Tre-strengt indsats

BirdLife Indonesien har opdelt sit arbejde i en trestrengt strategi:



Black-chested Honeyeater, endemisk for øen Timor i Nusa Tenggara



Indonesien er et af verdens største lande. På kortet er markeret, hvor BirdLife Indonesien har sine indsatsområder. Øen Sumba ses i midten nederst i billedet. Layout: BirdLife Indonesien.

1. Arter.

Indonesien er et af de artsrigeste lande i verden. Det huser 17 % af klodens fuglearter, selvom landet kun svarer til 1,3 % af jordens areal. Intet land i verden har flere endemiske arter, hele 381 arter med begrænset geografisk udbredelse (Australien er nummer to med 351 arter). Derudover er der heller intet andet land i verden, der har så mange globalt truede fuglearter (arter med bestande på mindre end 10.000 individer) som Indonesien med 104 arter (Brasilien er nummer to med 103 arter). BirdLife Indonesien er bevidst om sit nationale og globale ansvar for bevarelse af disse truede fuglearter. De har derfor et større program i gang med kortlægning af udvalgte arter og udarbejdelse af forvaltningsplaner, som sker i samarbejde med myndigheder og lokalbefolkningen. Dernæst undersøger de også jagttryk og indsamling af arter til burfuglehold i tilfælde af illegale aktiviteter.

2. Levesteder.

Af de 104 globalt truede arter, der er i Indonesien, er de 96 arter relateret til skov. Der er derfor et tæt overlap mellem BirdLife Indonesien arbejde med arter og levesteder. Da skov er så vigtig en faktor, har BirdLife Indonesien fokuseret sin indsats på bevarelse af skov. BirdLife Indonesien har bl.a. iværksat en kampagne for bevarelse af lavlandsregnskov på Sumatra, hvor man på længere sigt håber at kunne opkøbe land til etablering af et reservat.

3. Områder.

BirdLife Indonesien har identificeret 226 vigtige yngle- og rasteområder (Important Bird Areas - IBAs) i Indonesien (dog uden Papua Ny Guinea). Dernæst har de identificeret 23 endemiske fugle områder (Endemic Bird Area - EBA). BirdLife Indonesien har prioriteret indsatsen således, at de områder, der vurderes at være mest truede, er blevet højest prioriteret. I Indonesien er det især lavlandsregnskov og mindre øer. BirdLife Indonesien arbejder sammen med myndighederne om at identificere de vigtigste områder for biodiversitet for herigennem at få udpeget flere reservater.

SUMBAS ENESTÅENDE FUGLELIV

Endemiske og nærendemiske fuglearter på Sumba

Art	Engelsk navn	Udbredelsesområde
Sumbaløbehøne	Sumba Button-quail	Sumba
Sumba Papegøjedue	Sumba Green-pigeon	Sumba
Rødnakket Frugtdue	Red-naped Fruit-dove	Sumba
Sumbahøgeugle	Sumba Boobook	Sumba
Lille Sumbahøgeugle	Little Sumba Hawk-owl	Sumba
Timorisfugl	Cinnamon-backed Kingfisher	Nusa Tenggara Regionen
Sumbarynkenæb	Sumba Hornbill	Sumba
Sumbagråfugl	Sumba Cuckoo-shrike	Nusa Tenggara og Molucca Reg.
Celebesdrossel	Chestnut-backed Thrush	Nusa Tenggara Regionen
	Russet-backed Jungle Flycatcher	Nusa Tenggara Regionen
Sumbaflyesnapper	Sumba Flycatcher	Sumba
Sumbahonningæder	Sumba Myzomela	Sumba
Sundabrillefugl	Yellow-spectacled White-eye	Nusa Tenggara Regionen
Sumbasolfugl	Apricot-breasted Sunbird	Sumba
Lille Gultoppet Kakadue	Yellow-crested Cacatoo	Nusa Tenggara regionen

FUGLEFAUNAEN I Nusa Tenggara-regionen (De Små Sundaøer) er meget speciel, fordi øerne i området er dannet i ganske ny tid, geologisk set. Øerne er dannet ved at Australien, som engang var landfast med Antarktisk, gradvis er rykket mod nord. Det danner "krøller" på den gamle havbund, så nye bjergkæder er steget op af havet. En af disse har dannet De Små Sundaøer.

Området er kun langsomt blevet koloniseret af dyr, enten fra Australien eller fra Asien, hvilket medfører lave artsantal. Således har Sumba kun ca. 180 ynglefugle.

Den første fugleekspedition til Sumba fandt sted så sent som i 1881. Derefter har der kun været syv ekspeditioner til øen frem til 1979.

Den første større kortlægning af fuglebestandene fandt sted i 1989 koordineret af BirdLife International. Siden midten af

goerne og frem til i dag har BirdLife regelmæssigt besøgt øen og lavet studier og bestandsvurderinger, men på trods af dette så er fuglefaunaen på øen stadig ret dårligt kendt.

På øer ser man ofte, at der findes et højt antal endemer (arter som ikke findes andre steder) med ret små bestande. Det er også tilfælde på Sumba.

Af de ca. 180 arter er de 15 arter endemer eller nær-endemer (som også findes på nogle af naboøerne). Her er ni arter af fugle, der kun findes på Sumba og ingen andre steder i hele verden. Af disse ni anses de fem for at være særdeles truede, idet deres verdensbestande er meget små. Det er Sumbarynkenæb, Sumbaløbehøne, Rødnakket Frugtdue, Sumbahøgeugle og den Lille Sumbahøgeugle.



Foto: Birdlife Indonesien



1 Sumbarynkenæb, Sumba Hornbill, er en næsehorns-fugl, der kun findes på øen Sumba, dens bestand er estimeret til knap 4.000 individer, og den er i tilbagegang. Det skyldes primært, at den foretrækker lavlandsregnskov (under 950 m) med gamle, store træer med tætte kroner. Arten er hulrugende og har derfor brug for større træer. Truslerne imod den er fældning af skov for landsbrugsformål, selektiv hugst af gamle træer, skovbrande og jagt. Foto: Roland Seitre



2 Sumbaløbehønen, Sumba Button-quail, findes kun på Sumba med en bestand på mellem 2.500 og 10.000 individer. Arten findes kun indenfor et område på ca. 2.000 km². Dens primære levested er i åbent tørt græsland - savannområder, som kun findes centralt på Sumba. Det vurderes, at arten er i tilbagegang pga. afbrænding af savannen, overgræsning og jagt, men man ved generelt meget lidt om arten. Foto: Roland Seitre

3 Sumbahøgeuglen, Sumba Boobook, er en ugleart der kun findes på Sumba i urørt regnskov op til 1.000 moh. Arten blev først beskrevet i 2001, selvom ornitologer igennem de seneste 20 år havde rapporteret om et uglekald, de ikke kunne identificere. I 2001 lykkedes det en jæger at nedlægge et individ for en gruppe forskere, der var på øen. Fundet medførte stor opmærksomhed, idet den mest ligner en dværghornugle (Otus) men DNA-analyser kategoriserede den som en høgeugle (Ninox). Uglen er så lidt kendt, at der endnu ikke er lavet nogen bestandsvurdering, men formodentlig er den relativt almindelig på de skovbevoksede dele af øen. Foto: Roland Seitre

DER VAR DARWIN, MEN OGSÅ WALLACE

Den ældre og tidlige naturhistoriske litteratur er fuld af beskrivelser fra ekspeditioner og eventyr til Indonesien. Det var i forbindelse med koloniseringen i 1800-tallet, at de første naturhistorikere kom til landet. Flere ekspeditionsskibe sejlede rundt i dette enorme ørige. En af de mest kendte var den engelske videnskabsmand Alfred Russel Wallace, som opholdt sig i Indonesien fra 1854-62. I denne periode indsamlede han 125.660 eksemplarer, hvoraf 8.050 var fugle. Det var nu ikke hans store indsamlinger, der gjorde ham berømt, men snarere hans talent for se sammenhænge i naturen. I 1858 mente han, at han havde løst gåden om arternes oprindelse, og han skrev et udkast til en artikel, som han sendte til Charles Darwin for at bede om hans kommentar. Det siges, at Charles Darwin har sagt, at hvis Wallace havde læst hans manuskript til hans livsværk "Arternes Oprindelse", så ville Wallaces artikel have været det bedste resume han kunne tænke sig. Umiddelbart efter præsenterede Darwin sine og Wallaces ideer for det videnskabelige akademi (Linnean Society) i London, og kort tid efter færdiggjorde Darwin sit livsværk "Arternes Oprindelse", som gjorde ham verdensberømt. Wallace valgte ikke at tage hjem og tage del i diskussionerne og berømmelsen, men fortsatte sine indsamlinger i Indonesien.

Wallaces ideer om evolution byggede på hans indsamlinger og observation på rejser rundt i Sydøstasien. Wallaces bidrag til evolutionsteoriene er beskrevet i flere værker, hvor det mest kendte er: "The Geographical Distribution of Animals". Wallace havde især lagt mærke til den pludselige forskel i fuglefamilierne, når han sejlede fra Bali mod øst til øen Lombok. På Bali var fuglene helt klart beslægtet med dem på Java, Sumatra og Malaysia, mens fuglene på Lombok var beslægtet med dem på Ny Guinea og det Australiske kontinent. Han markerede strædet mellem Bali og Lombok som en grænse mellem to store biogeografiske regioner, Orienten og den Australiske. Linien fortsætter mod nord mellem Borneo og Sulawesi, og til hans ære har man opkaldt denne biogeografiske linie "Wallaces Linie" efter ham.

Citat Wallace: "I dette ø-rige er der to tydelig adskilte faunaer, der er så forskellige som faunaen i Sydamerika og Afrika."

STEMMER FRA SUMBA

Radjang, 56 år

Jeg er landsbyoverhoved i Manurara landsbyen, som ligger knap 28 km fra Waikabubak. Jeg er meget glad for, at BirdLife Indonesien er kommet til min landsby. De har hjulpet lokalsamfundet, ved at styrke de grupper, vi allerede havde i landsbyen.

Tilstedeværelsen af BirdLife Indonesien har været meget tilfredsstillende, fordi de har rådgivet vores arbejdsgrupper omkring dyrkning af jorden i landsbyen. Det har bl.a. inkluderet at lave terrasser. Også kvinderne har været involveret i at passe markerne herunder at dyrke grøntsager og krydderier så som chili, løg og bønner. Særligt bønnerne har været en stor succes, idet vi har formået at få hjælp til at sælge overskudsproduktionen til byen.

Oprindeligt blev der etableret en skovbrugergruppe i landsbyen, ud fra at vi ville holde øje med illegale aktiviteter som ulovlig fældning og krybskytteri. Men efter at BirdLife Indonesien er kommet til landsbyen, har vi erkendt, at skovbrugergruppen har en stor rolle, idet den virker som et forum, hvor man samarbejder med lokale myndigheder omkring forvaltning af skoven. I øjeblikket er der 54 medlemmer af gruppen, og de fleste har været involveret i patruljer. Skovbrugergruppen arbejder på en strategi, hvor de skal være synlige og tage affære i forhold til illegale aktiviteter.

I relation til sammenhold, så har BirdLife Indonesiens tilstedeværelse bevirket, at fællesskabsfølelsen er blevet styrket i landsbyen, idet BirdLife støtter grupperne og ikke enkeltindivider. Der har været et øget samarbejde i landsbyen omkring bygning af forrådshuse, forbedring af infrastruktur, fælles tiltag med etablering af marker, bygning af brønde, som er blevet meget motiveret af, at BirdLife Indonesien har haft en fast medarbejder udstationeret i vores landsby.

Jeg kan mærke, at det har haft en positiv effekt på landsbyen, at borgerne har deltaget aktivt i arbejdet omkring grænsedragningen til nationalparken. Det har været en meget lærerig proces for os at være med til at sætte vardeerne (grænsepælene) op, BirdLife Indonesien har også hjulpet os i dialogen med myndighederne om at få tildelt 60 ha land udenfor nationalparken, som vi kan dyrke til mad - endda uden at skulle betale for det! Fordi vi reelt intet land havde før, er vi meget taknemmelige for BirdLife Indonesiens støtte.



Mery Pisu Wasak, 23 år

Jeg er kasserer i skovbrugergruppen i Panamung Mamila. Jeg er gift og har et barn. Jeg har arbejdet som kasserer for gruppen siden 1999, på dette tidspunkt var jeg var den første kvinde, der kom ind i gruppen, som bestod af 17 medlemmer. I dag er der flere kvinder, der er interesseret i at deltage i gruppens arbejde. Da jeg startede i gruppen, vidste jeg intet om BirdLife Indonesien. Jeg fik hurtigt kendskab til BirdLifes arbejde med skov og fugle, men i starten forstod jeg ikke, hvorfor der var en sammenhæng mellem skov og fugle, samt det at vi laver familjeskovbrug. Den rådgivning, vi har fået i gruppen fra BirdLife, har lært mig, at der er en sammenhæng mellem skoven og fuglene, samt de afgrøder vi dyrker. F.eks. har jeg opdaget, at det er vigtigt, at vi passer på fuglene. Blandt andet æder de græshopperne, som på få øjeblikke kan æde hele rismarker.

I gruppen har vi også fra BirdLife fået rådgivning, der har bevirket, at jeg har udviklet mig. Før var jeg meget sky og genert, men nu føler jeg mig mere tryk, og jeg er ikke bange for at udtrykke mine ideer og synspunkter i gruppen. Jeg forsøger endda også at diskutere med min mand, når vi har vigtige beslutninger, vi skal tage.

Oprindeligt var min mand imod, at jeg gik ind i gruppen. Det var primært fordi, han ikke vidste nok om, hvad det var gruppen lavede. Min mand havde en ide om, at gruppens primære formål var at forbyde krybskytteri og illegal hugst. Men det lykkedes mig at overbevise min mand om, hvad vi laver, og han kunne også se, hvad jeg fik ud af det, så jeg fik lov til at være med, og nu er han endda selv medlem af gruppen.

Det, som jeg konkret har fået ud af gruppen er, at vi har fået rådgivning fra BirdLife omkring forvaltning af familjeskovbrug. Min mand og jeg har på vores jord plantet en lille skov med både hurtigt voksende træarter, som vi kan bruge til brænde, og langsomt voksende værdifulde træarter som f.eks. mahogni og teak, som vi



en gang med tiden kan sælge til en møbelsnedker eller en opkøber, men vi har også plantet frugttræer. Vi har nu en masse forskellige arter af træer, og vi forstår også nu, hvorfor det er vigtigt at have mange forskellige arter. Vi har også fået lavet et lille væksthuse, hvor vi dyrker spinat, sennep, chili, bønner og andre typer grøntsager og krydderier. BirdLife har givet os råd omkring dyrkningsmetoder, bekæmpelse af sygdomme og de har også skaffet os frø og stiklinger.

- DE LOKALES SYN PÅ DOF OG BIRDLIFE INDONESIAENS PROJEKT



Melkianus G. Saba Kodi, 27 år

Jeg er sekretær for skovbrugergruppen i Panamung Mamila. En skovbrugergruppe blev etableret allerede i 1999 under rådgivning fra BirdLife Indonesien. På dette tidspunkt var aktiviteterne koncentreret omkring landbrug. Vi fik her rådgivning omkring dyrkning af jorden ved at lave terrasser og lave stiklinger. Vi fik frø til at plante vanilje, peber, mango og bønner, ligesom vi fik landbrugsudstyr som manchetter, hakker og skovle. Noget som vi ikke selv havde råd til at købe. I 2002 var antallet af medlemmer i gruppen øget til 36. Det skyldtes, at de andre i landsbyen kunne se, hvilke fordele og erfaringer vi fik af at være med i gruppen.

I det seneste år har vi fokuseret meget på forvaltningen af skoven inde i nationalparken. BirdLife har lært os meget om skovdrift, samt hvilke dårligheder intensiv hugst kan bringe med sig. Vi har derfor udarbejdet et regelsæt i landsbyen for, hvad vi må gøre i landsbyskoven, og hvad vi kan gøre i nationalparken. Alle landsbyboere respekterer dette. Vi har også lavet den regel i landsbyen, at hvis en person fælder et træ inde i skoven, skal han plante 25 nye træer på sin egen jord. Det er smart, for i fremtiden når han har brug for træ til at bygge et hus med, så kan han fælde det på sin egen grund i stedet for at ødelægge skoven.

I gruppen har vi også iværksat en fælles aktivitet. Hvert år i regntiden der planter vi træer. BirdLife har hjulpet os med at lave stiklinger, så vi har et stor planteskole, som vi går og passer sammen. Der er endda nogle, der har plantet 3-400 træer på deres egen jord, efter at BirdLife har undervist i at lave nye træer.

Yoseph Lepi Kaha, 39 år

Jeg arbejder for det indonesiske Skovministerium og mit arbejde er at forvalte Manupeu-Tanadaru og Laiwanggi-Wanggameti Nationalparkerne på Sumba.

Jeg stiftede første gang bekendtskab med BirdLife i 1996, dengang hed det ICBP (International Council for Bird Protection), hvor den lokale regering sammen med BirdLife skulle lave en ekspedition til udvalgte steder på Sumba for at lave en kortlægning af fugle, sommerfugle mv. Jeg har altid været involveret i fuglearbejde, bl.a. i 1997 deltog jeg i arbejdet omkring frigivelse af Kakaduer, som vi beslaglagde fra krybskytter. Det var stort set samtidig med at BirdLife åbnede deres første feltkontor på Sumba. De kommende år deltog jeg sammen med vennerne fra BirdLife i at kortlægge de sjældne fugle og deres levesteder.

Men selvom BirdLife er en fugleforening, tager de også medansvar for udviklingen i lokalsamfundene. Jeg tror, at det er årsagen til, at de er så respekteret, som de er i dag på Sumba. I 1998 indgik de i et samarbejde med tre lokale udviklingsorganisationer, og der blev etableret aktiviteter ude i landsbyerne omkring nationalparken, aktiviteter som forbedrede levevilkårene for landsbyboerne. Jeg vil her nævne familieskovbrug, landbrugsprogrammet og etablering af skovbrugergrupper. F.eks. har det haft en stor indvirkning, at BirdLife har hjulpet med at få organiseret skovbrugergrupper. Ikke mindst har de lokale lært om demokrati, idet grupperne er demokratisk funderet med formand, kasserer, vedtægter mv., men der er også sket en kapacitetsopbygning af de folk, der har deltaget i brugergrupperne. Både i forhold til arbejdet i markerne og skoven, men også i relation til at styrke den enkelte persons kvalifikationer så som mødeledelse, kassererfunktioner, inddragelse af kvinder mv. I enkelte landsbyer har det gået over al forventning, og her har grupperne selv etableret arbejds- og aktivitetsprogrammer.

Som ansat i Skovministeriet er jeg meget glad for det arbejde BirdLife udfører på Sumba.



BirdLife bidrager meget til forvaltningen af fugle både med kortlægning, genudsætning af indfangede kakaduer, mv. samt som mægler mellem os og de lokale omkring grænsedragning af nationalparken og forvaltning af området. Det har faktisk betydet, at de lokale er kommet tættere på myndighederne. BirdLifes hjælp har været helt uvurderlig i forbindelse med etablering af nationalparken.

FUGLEBESKYTTELSE KAN OGSÅ FREMME DEMOKRATIET

INDONESIAEN ER IKKE et af hovedmodtagerlandene for dansk udviklingsbistand, alligevel har Danmark igennem en del år haft et større program i landet. Fortæl hvilke aktiviteter der foregår nu, og hvorledes DANIDA har bidraget til en bæredygtig forvaltning af de naturlige ressourcer i Indonesien?

Indonesien er ganske rigtigt ikke et af de 15 programsamarbejdslande. Bistanden har derfor været begrænset til nogle få områder. Med udgangspunkt i rammen for støtte til menneskerettigheder og demokratiprojekter (MRD) har der dog de senere år været en vækst i samarbejdet med såvel det indonesiske civilsamfund som offentlige institutioner. Med MRD programmet søger vi dels at fremme professionaliseringen i centrale NGO'er (græsrodsorganisationer) dels fremme af konkrete projektmål. Gennem flere projekter i Aceh provinsen styrker vi det lokale civilsamfund, støtter dokumentation af menneskerettighedskrænkelser og bistår torturofre. Vi understøtter den omfattende decentralisering gennem træning og undervisning af lokalpolitikere og embedsmænd. Kvinders rolle søges styrket gennem støtte til udarbejdelse af lovgivning, der vil fremme kvinders vilkår. Det gælder de mange kvinder, der arbejder som migrantarbejdere, og det gælder fremme af de muslimske kvinders civile rettigheder. Med et nyt antiterror program på 15 mio. kr., der blev godkendt i DANIDAS styrelse i september, søger vi at bistå de indonesiske myndigheder i deres kamp mod terrorismen. Under dette program yder vi støtte til de nyetablerede menneskerettighedsdomstole, fremme af demokratiske principper og pluralisme i muslimskoler, støtte til et forøget samarbejde mellem politi og borgere samt støtte til træning af politifolk i særlige emner knyttet til terrorismebekæmpelse. Korruptionen er et af de mest omfattende problemer i Indonesien. Også på dette område støtter vi lokale organisationer, der søger at reducere denne svøbe.



Interview med Danmarks ambassadør i Indonesien, Geert Aagaard Andersen

Herudover er det glædeligt at konstatere, at flere danske NGO'er heriblandt naturligvis DOF har haft et længere varende samarbejde med lokale partnere. Vi har endelig gennem flere år arbejdet med etableringen



Eclactus Parrot, hun. Foto. Roland Seitree

af projekter under rammen for blandede kreditter. Medens et fiskeopdrætsprojekt på Bali blev indviet for et par år siden, er vi nu ved at lægge sidste hånd på et stort elektrificeringsprojekt, de skal skaffe strøm til fjerntliggende øer.

For så vidt angår miljøprojekter har såvel DOF som WWF gennem flere år været aktive i Indonesien, og vi har over MRD-rammen støttet et projekt i Aceh provinsen, der via befolkningens aktive inddragelse i ressourceplanlægning fremmer såvel demokrati som bæredygtig udnyttelse af naturressourcer.

Indonesien er et af verdens artsrigeste lande og et af de lande i verden, der har flest arter med begrænset geografisk udbredelse (endemer). DOF og BirdLife Indonesiens projekt på Sumba har arbejdet med dette, men har DANIDA derudover sat nogle initiativer i gang?

DANIDA har støttet såvel DOF som WWF med gennemførelse af projekter, der tager sigte på at beskytte den artsrigdom, Indonesien er kendt for, men som på mange områder er alvorligt truet. DOF har arbejdet i det østlige Indonesien dvs. øst for skillelinien i Lombok strædet, hvor mange arter er nærmere knyttet til, hvad man finder i Australien og på Ny Guinea, medens WWF arbejder på Kalimantan. For disse projekter er målet at sikre artsrigdommen i skovområder, der er udlagt til naturreservater. Man søger at fremme en situation, hvor både naturen og lokalbefolkningen styrkes. Dette finder sted gennem aktiv inddragelse af såvel den lokale befolkning som de myndigheder, der er helt afgørende for, at den lovlige skovhugst kontrolleres, og at den ulovlige skovhugst standses.

Den danske regering har for nylig offentliggjort en miljøbistandsstrategi for 2004-2008, hvori Indonesien er blevet tildelt en større bevilling. Fortæl hvilke forventninger og ambitioner du som ambassadør har for denne ekstrabevilling?



Ældre kvinde i sit hus med sin gris. Foto. BirdLife Indonesien.

Regeringen har siden tiltrædelsen søgt at fokusere, effektivisere og videreudvikle miljøindsatsen i udviklingslandene. Der ligger en ny strategi, og over de næste fem år vil indsatsen blive øget med 800 mio. kr. Med årlige allokeringer på 2,7 - 2,8 milliarder kr. bliver miljø den største tematiske indsats i det danske udviklingssamarbejde. Med de omfattende miljøproblemer, der findes i Indonesien, og med den betydning mange af disse problemer har for os alle sammen; skovfældning, truede arter og forurening af jord, luft og vand er det naturligt at inkludere Indonesien i den gruppe på 16 lande, hvor der er eller skal udvikles miljøprogrammer. Indonesien skaber, med sin geografiske udstrækning og med de problemer der findes, større udfordringer på miljøområdet end nogen donor vil kunne imødekomme. Det vil derfor være vigtigt, at vi søger at tage udgangspunkt i de målsætninger og planer, der allerede ligger samt at søge at tilrettelægge et program, der rækker videre end den danske indsats i sig selv gør muligt. Vi skulle gerne kunne være nyskabende og vi skulle gerne kunne sikre, at de resultater der opnås i et partnerskab med indonesiske myndigheder og civilsamfundsorganisationer kan indgå og nyttiggøres i andre sammenhænge. Der kan også blive tale om at indgå i et samarbejde med andre donorer, hvis det er hensigtsmæssigt. Samtidig bør

vi naturligvis se på, om der er danske ressourcer, der kan aktiveres. Det være sig teknologisk, institutionelt eller organisatorisk. Det er endvidere mit håb, at det ny miljøprogram udover de primære mål vil kunne bidrage til at knytte flere bånd og skabe en bedre gensidig forståelse for situationen i vore to lande. Det sidste er efter min mening ikke mindst interessant i lyset af Indonesiens rolle som verdens største muslimske land med et nyvalgt parlament og med en nyvalgt præsident. Vi er så småt gået i gang med den del af indsatsen, der skal rette sig mod CDM-området (opkøb af CO₂-kvoter), og vi vil efter nytår i samarbejde med de lokale myndigheder gå i gang med planlægningen af det mere omfattende og længerevarende miljøprogram.

BirdLife arbejder primært med bevarelse af biodiversiteten igennem bæredygtige forvaltningstiltag, Vil der være nogen rolle for BirdLife Indonesien i udførelsen af den danske miljøbistandsindsats?

BirdLife Indonesien spiller allerede en vigtig rolle i de aktiviteter, der i øjeblikket gennemføres på miljøfronten for danske midler i Indonesien. Der er for nylig godkendt nye programmer, og der er ansøgninger inde om yderligere støtte til en spændende udvidelse af BirdLife Indonesien aktiviteter. Om disse erfaringer vil kunne anvendes direkte i det nye miljøprogram er endnu for tidligt at

sige, men det er klart at det vil indgå i overvejelserne.

DOF har igennem en årrække samarbejdet med BirdLife Indonesien. Hvad er din vurdering af dette samarbejde, og hvorledes tror du at vores samarbejde kan bidrage til en demokratisk opbygning af Indonesien?

Jeg er opmærksom på de bestræbelser, der i øjeblikket gøres for at anvende erfaringer fra feltet i oplysningsarbejde overfor befolkningen og påvirke denne i en mere miljørigtig retning. Det tror jeg, kan få stor betydning. Skal der ændres holdninger, er det klogt, at tage udgangspunkt i noget befolkningen kan forholde sig til. Det må være centralt for at skabe den bevidsthed i befolkningen, der er nødvendig for at gøre miljøpolitik til et offentligt anliggende. At man på samme tid forsøger at tiltrække nye medlemmer og opbygge en demokratisk medlemsbaseret organisation bliver spændende at følge. Det bidrager til forankring af viden og organisatorisk bæredygtighed. DOF synes allerede at have ydet et væsentligt bidrag til at bistå BirdLife Indonesien i såvel feltarbejdet som i sekretariatet. De erfaringer DOF har fra Danmark og deltagelse i det internationale arbejde, vil derfor i høj grad være nyttige til i en indonesisk sammenhæng at opbygge en medlemsbaseret organisation, der kan bidrage til at styrke miljøbevidstheden.

BirdLife Indonesien blev grundlagt i juli 2002 af en gruppe aktive miljøbevidste borgere som en selvstændig demokratisk etableret forening. Etableringen af foreningen var et resultat af BirdLife Internationals mere end 10 års projektarbejde i landet. Foreningens formål er at sikre Indonesiens vilde fugle og deres levesteder gennem en bæredygtig forvaltning af de naturlige ressourcer. BirdLife Indonesien har prioriteret følgende arbejdsområder:

- Rådgive og støtte omkring forbedret planlægning og forvaltning af vigtige biologiske områder
- Introducere nye tiltag for bæredygtig naturforvaltning i Indonesien, som f.eks. at sikre inddragelse af lokalbefolkningen
- Stimulere offentlighedens interesse for fugle og den biologiske artsrigdom, samt behovet for bevarelse af biodiversiteten
- Udvikle kapacitet indenfor forbedret forvaltning af fugle, deres levesteder og naturområder
- Tilvejebringe information omkring biodiversitet og beskyttede områder til myndigheder, lokalbefolkning og andre interessegrupper.

For yderligere information kontakt:

BirdLife Indonesien
Jl. Dadali No. 32
Po Box 310/Boo, Bogor 16003
Indonesien
Tel. +62 251 357 222 • Fax +62 251 357 961
birdlife@burung.org • www.birdlife-indonesia.org



Dansk Ornitologisk Forening DOF-BirdLife Danmark er en medlemsbaseret fugle- og naturbeskyttelsesorganisation, der blev etableret i 1906. Foreningens formål er blandt andet at arbejde for bevarelse af alverdens biologiske artsrigdom gennem en bæredygtig forvaltning af de naturlige ressourcer. DOF har siden midten af 80'erne været involveret i internationale aktiviteter. DOF er den danske partner af BirdLife International, og foreningens internationale engagement bygger på samarbejde med søsterorganisationer indenfor følgende emner:

- Identifikation af de vigtigste områder for biodiversitet
- Indsamling og bearbejdning af biologiske data
- Udarbejde og implementere forvaltningsplaner
- Kapacitetsopbygning af vores søsterorganisationer
- Udarbejde og etablere undervisningsprogrammer
- Implementere integrerede udviklings- og naturforvaltningsprojekter

Udover hovedforeningen rummer DOF også Naturbutikken, som sælger friluftsudstyr samt Fugleværnsfonden, en selvstændig fond, der ejer 21 reservater rundt omkring i Danmark.

For yderligere information kontakt:

Dansk Ornitologisk Forening
Vesterbrogade 138-140
DK-1620 København V
Tlf. 33 31 44 04 • Fax. 33 31 24 35 • dof@dof.dk • www.dof.dk